

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

23. SRPNA 2015

Z obsahu:

Zraněná rodina

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 5. srpna 2015
- strana 2 -

Svatý Augustin z Hippo

Liturgická památka
28. srpna
- strana 4 -

Milosrdenství

P. E. Recktenwald FSSP
- strana 5 -

Může milosrdný Bůh zavrhnout navěky?

Zamyšlení
o existenci pekla
- strana 7 -

„Nejsvětější svátost oltářní je mým útočištěm ve všem.“

Život Sv. Marie Michaely
od Nejsvětější svátosti
(1809-1865)
- strana 8 -

Prorocká vyzvánění sv. Josemarii Escrivá de Balaguer (1)

- strana 9 -

Pomáhal Vatikán nacistům na útěku?

- strana 11 -

Josef Vlček očima ošetřující studentky medicíny

- strana 12 -

Simone Martini (kolem 1284-1344): Svatý Augustin

Zraněná rodina

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
5. srpna 2015, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Touto katechezí se vrátíme k našemu zamyšlení nad tématem rodiny. Posledně jsme hovořili o rodinách, které jsou zraněny vzájemným nepochopením mezi manžely, dnes bych chtěl věnovat naši pozornost jiné skutečnosti: totiž jak se starat o ty, kdo v důsledku nevratného selhání jejich manželského svazku uzavřeli nový (civilní) sňatek.

Církev velmi dobře ví, že taková situace odporuje křesťanské svátosti manželství. Přesto ve svém pohledu učitelky čerpá vždy ze svého mateřského srdce; srdce, které je oživováno Duchem Svatým a vždy hledá dobro a spásu lidí. To je důvod, proč cítí jako svou povinnost „z lásky k pravdě ... dobře rozlišovat jednotlivé situace“. Těmito slovy se vyjádřil svatý Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Familiaris consortio* (č. 84) a jako příklad uvedl rozdíl mezi tím, kdo utrpěl rozpad

manželství, a tím, kdo jej způsobil. Je třeba takto rozlišovat.

Když se díváme na tyto nové svazky očima malých dětí, ještě naléhavěji vidíme, že je třeba v našich společenstvích rozvíjet skutečné přijetí osob, které prožívají uvedenou situaci. Proto je důležité, aby styl, jakým se v našich společenstvích mluví, a postoj vůči těmto osobám byl veden opatrnou pozorností, zejména k nejmenším. Děti totiž těmito situacemi trpí nejvíce. Vždyť jak bychom mohli těmto rodičům doporučovat, aby dělali vše pro výchovu svých dětí v křesťanském životě a dávali jim příklad přesvědčivé a praktizované víry, kdybychom je zároveň drželi v odstupu od života církevního společenství, jako by z něho byli vyloučeni? Je třeba jednat tak, abychom nenakládali další břemena nad rámec těch, která děti v těchto situacích už musí snášet! Bohužel, počet těchto dětí je opravdu velký. Je důležité, aby pocítily, že církev je jako matka po-

zorná ke všem (svým dětem) a vždy připravená k naslouchání a k setkání.

Církev v těchto posledních desetiletích ve skutečnosti nebyla necitlivá ani nečinná. Díky prohloubení, jež učinili její pastýři a potvrdili moji předchůdci (v papežské službě), velmi vzrostlo vědomí, že je potřeba bratrského a pozorného přijetí v lásce a v pravdě vůči pokřtěným, kteří uzavřeli nový (civilní) sňatek po selhání jejich svátostného manželství; ve skutečnosti tyto osoby nejsou exkomunikovány a nesmí se s nimi jednat, jako by byly vyloučené z církve: tyto lidé jsou stále součástí církve.

Papež Benedikt XVI. zasáhl do této otázky, když naléhavě vyzýval k pozornému rozlišování a moudrému pastoračnímu doprovázení, neboť si uvědomoval, že neexistují „jednoduché návody“ (*Proslav na VII. Světovém setkání rodin*, Milán, 2. června 2012, odpověď č. 5).

Odtud se odvíjí opakovaná výzva pastýřů církve otevřeně a důsledně ukazovat připravenost církevních společenství přijímat (do svého středu) tyto osoby a povzbuzovat je, aby žily a rozvíjely svou příslušnost ke Kristu a k církvi, a sice

Dokončení na str. 7

Pokání, obrácení, život s Ježíšem přítomným v Eucharistii. To je směr, kterým se mohou obracet duše těch, kdo jsou nějakým způsobem odvráceni od Boha. Více či méně je to každý člověk, neboť jakýkoliv hřích vede k většímu či menšímu vzdálení se Bohu.

I když životní osud sv. Augustina je snad všem křesťanům dobře znám, je dobré si jej čas od času připomenout. (str. 4–5) Vždy lze najít v životech svatých a světic nový impuls pro náš duchovní život. Zvláště je třeba vzít vážně Augustinovu výzvu: „Nikdo si nesmí myslet, že se může rozloučit s tímto světem bez pokání, i kdyby si nebyl vědom žádného hřichu.“ I proto je tak důležité modlit se za šťastnou hodinku smrti a za milost odejít z toho světa ve stavu posvěcující milosti.

K obrácení člověka od zalíbení v hříchu k Bohu a jeho přikázáním neoddelitelně patří milosrdenství (str. 5–6),

Editorial

s kterým Bůh hříchy odpouští vždy (str. 7). Avšak je zde jedno „ale“, které tvoří nezbytný základ pro působení milosti odpuštění v životě člověka – sebeobžaloba a pokání. Jak říká sv. František Saleský, neobžalovává-li se člověk sám, pak ho obžalovává Bůh. Ale uzná-li člověk svůj hřích, Bůh ho osvobozuje z jeho otroctví. Jak prostě!

A když už je člověk rozhodnut žít podle Boží vůle a jeho přikázání, jen stěží to dokáže, nebude-li žít z Eucharistie, pravidelně přistupovat k hodnému (!) svatému přijímání, adorovat živého Krista v Hostii. Je úžasné, kolik „eucharistických“ světců a světic najdeme v dějinách spásy! Jednou z nich je i sestra Marie Michaela od Nejsvětější svátosti. (str. 8–9)

Každý, kdo pak skutečně žije v Boží přítomnosti, je svědkem zázraků v ži-

votě svém i svého okolí. Tak jako tomu je v syrském Aleppu. (str. 13) Ty zázraky však mohou být v našich životech někdy méně viditelné. Přesto bychom je měli pozorně vnímat, děkovat a držet je v paměti: abychom, když půjde o důležité rozhodování, komu chceme sloužit – zda Hospodinu, či jinému „bohu“ –, mohli s plným vědomím těchto zázraků rozhodně říci, že našim Bohem je Hospodin. Pak nebudeme mít pochybnosti o tom, kde je Boží pravda, která většinou bývá jiná, než jakou nám předkládá tento hříchem zatížený svět. Jako křesťané máme plout proti proudu, říká sv. Josemaría Escrivá de Balaguer. (str. 9–10) Nejschůdnějším řešením, jak dosáhnout shody s Boží pravdou, pak je – podle výzvy Panny Marie v Medžugorje (str. 6) – s prostým srdcem přijímat Boží slovo a žít je. Kéž se nám to s pomocí Boží i Panny Marie daří beze zbytku!

Daniel Dehner

Vrať se ještě jednou do městečka u Genezaretského jezera na závěr Ježíšovy velké eucharistické řeči. Staneš se, bohužel, svědkem smutné scény. Pánova řeč místo nadšení a vděčnosti vyvolala rozkol. I to mohou někdy způsobit slova, která jsou duch a život. Vyprošuj si od Duchu Svatého milost osvícení, abys dobře rozpoznával, kde je tvoje místo.

Až dosud se zdálo, že všichni Ježíšovi učedníci jdou za Pánem s radostí a nadšením. Ale jednou muselo dojít i k takové situaci, která vystaví věrnost zkoušce. Vznikl vážný rozkol. Kamenem úrazu je Pánova řeč, kterou někteří označují za tvrdou. Ti, kteří začali reptat, nejsou přitom zdaleka v menšině. Je jich mnoho. Všimni si dobře, jakým způsobem Pán respektuje jejich názor a postoj. Nikoliv tak, že by pozměnil svá slova, že by božskou pravdu přizpůsobil názoru většiny, aby se pro ně stala přijatelnou. Ježíš respektuje nespokojenou většinu tak, že jí nebrání, aby odpadla a odešla. Skutečnost, že Ježíš takto respektuje jejich svobodu, ani v nejmenším neznamena, že by jim dával za pravdu. Tak jak svobodně odcházejí, tak se mohou i svobodně vrátit, ale nikoliv proto, aby si vymohli změnu Ježíšova učení, nýbrž proto, že sami změní svoje smýšlení a přestanou se pohoršovat nad jeho slovem.

Když se ti zdá, že to, co máš přijmout od Pána a od jeho Církve, je pro tebe tvrdé a nesnesitelné, uvědom si, že neznáš dobře nejen Pána, ale ani sám sebe. Nic z toho, co pro tebe ustanovil, není a nemůže být ani nevhodné ani nepřiměřené. Není to Bůh, o kom by ses mohl domnívat, že něco přehání a nadsazuje, ale ty sám jsi dopustil, že tvá duše a tvé srdce je deformované, je jako pomačkaná schránka, která už není schopná nic pojmout. Ztratil jsi kapacitu, jakou poskytuje víra. Nepotřebuješ změnit Boha, ale obnovit původní podobu svého srdce, a tím i jeho schopnosti, otevřenost.

Co znamená každé lidské reptání proti Bohu? Že se ti nelíbí sloužit Hospodinu. Ať si to uvědomuješ nebo ne, opouštíš Hospodina, jediného pravého Boha, a obracíš se tím ve jméno cizího, lidského učení k cizím bohům. Je však možné podrobovat kritice Toho, který zařídil všechny věci podle nejvyšší, nekonečné moudrosti? Ačkoliv to, co stvořil, má své meze,

Ke komu půjdeme?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

My jsme uvěřili a poznali...

moudrost, která to všechno uspořádala tak, že je to velmi dobré⁽¹⁾, je neomezená a nejvyšší vznešená a nebudeš ji schopen pojmout ani za celou věčnost.

Bůh se navíc při svém konání neřídí pouze svrchovanou moudrostí, ale také nekonečnou dobrotou a láskou. Všechno, co učinil a ustanovil, je určeno k tvému nejvyššímu a jedinému dobru. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale naopak, dává mu jist a přeje mu. Tak Kristus jedná s Církví, protože jsme údý jeho těla.

Není to více než politováníhodná troufalost – odmítat svrchovanost jeho moudrosti a jeho lásky, protože se bláhově domníváš, že sám znáš něco lepšího, něco většího, něco moudřejšího a lásky hodnějšího? Odkud se bere přesvědčení, že by člověk mohl znát a vědět něco lépe než jeho Stvořitel? Kdo jiný nás tak může pobláznit a zaslepit než náš i jeho Nepřítel? Ať už tě tvé zmatené srdce táhne ke kterémukoliv falešnému bohu, ve skutečnosti se tím budeš klanět Božimu Odpůrci, ačkoliv je to vrah a lhář od počátku⁽²⁾.

Ale Pán využívá této příležitosti, aby upozornil na ještě horší odpadlictví, než jaké představuje odchod mnoha jeho učedníků. Je to vnitřní odpadlictví těch, kteří sice neodcházejí, ale nevěří. I ty Pán toleruje a respektuje jejich svobodu, ačkoliv od počátku ví, že ho zradí. Nejsou-li Ježíšova slova a slova jeho Církve, kterou si tak zamiloval, že sám sebe za ni vydal, aby ji posvětil, přijímána bezvýhradně s opravdovou vírou, pak mohou taková slova jen prohlubovat pocit uraženosti, stávají se podnětem k reptání, které může končit i zradou. Potenciální zrádci si domyšlivě myslí, že znají lepší způsob, jak spasit svět, než s jakým přišel Boží Syn a jeho vyvolená Nevěsta. Sice se v ni zdržují a sdružují, ale jejich zrada je stejně hanebná a podlá, jako bylo úlisné chování prvního mezi zrádci, když přistoupil k Pánu se slovy: *Bud' zdrav, Mistře! A políbil ho.*⁽³⁾ Podobně jako jemu i všem dalším zrádcům by bylo lépe, kdyby se nebyli narodili⁽⁴⁾.

Liturgická čtení

1. čtení - Joz 24,1-2a.15-17.18b

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou (Eufratem), či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto velké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsem procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. čtení - Ef 5,21-32

Bratři! Podřízujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy (ať jsou podřízeny) svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého (tajemného) těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, (každý z vás) ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupeli ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jist a přeje mu.

Dokončení na str. 4

Zloba uštvě bezbožníka k smrti, kdo nenávidí spravedlivého, budou potrestáni.⁽⁵⁾

Ať se v tvém srdci zvedne jakákoliv bouře, odpověz na ni jasnými Petrovými slovy: „Pane, ke komu půjdu? Ty máš slova věčného života!“

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 1,31; ⁽²⁾ Jan 8,44; ⁽³⁾ Mt 26,49;

⁽⁴⁾ srov. Mt 26,24; ⁽⁵⁾ Ž 34,22

Svatý Augustin z Hippo

Liturgická památka 28. srpna

Augustin se narodil 13. listopadu 354 v severoafrickém městě Thagaste v římské provincii Numidie.

Augustinův otec Patricius, malý vlastník půdy, byl pohan. Křesťanství přijal až krátce před svou smrtí (r. 372). Jeho matka Monika z berberské rodiny byla křesťankou. Ona Augustina křesťansky vychovala, ale nenechala pokřtít – křest dětí tenkrát nebyl ještě obvyklý, protože představa dědičného hříchu se vyvinula teprve díky Augustinovi a jeho následovníkům. Augustin měl bratra Navigia a sestru dnes neznámého jména, která se jako vdova stala představenou jednoho ženského kláštera.

Až do roku 370 navštěvoval Augustin školu v Thagaste a univerzitu v sousedním městě Madauros (dnes M'Daourouch). Už tady používali, především podle Vergilia, slovo „exegeze“ (výklad). Od roku 371 studoval rétoriku v Kartágu.

Ve svých pozdějších textech píše Augustin o mladických toulkách v této době: měl tehdy milostný poměr s jednou ženou z Kartága, jejíž jméno se nedochovalo. Tato porodila roku 372 jejich syna, který dostal jméno Adeodatus („od Boha daný“).

V roce 373 se obrátil Augustin k manicheismu, gnostické věroučné společnosti, která byla státem zakázána. Spolupůsobil tady jako „auditor“, to je posluchač. Byl takřkajíc obyčejným členem společnosti s malými povinnostmi. Od roku 382 se začal stále více a více od manicheismu odklánět.

V roce 384 pobýval za podpory manichejských přátel v Římě a na doporučení římského městského prefekta Quinta Aurelia Symmachy byl povolán do Milána, kde sídlil císař Valentinián II. Jeden z jeho úkolů spočíval v tom, aby přednášel veřejné oslavné řeči na císaře a konzuly.

V roce 385 potkal v Miláně svoji matku. Tenkrát se prý Augustin rozhodl stát se katechumenem křesťanů. Ve stejném roce se odloučil od své družky, k čemuž ho přiměla jeho matka, protože si pro svého syna přála snoubenku náležející ke stej-

né společenské vrstvě, nejlépe křesťanku. V Miláně poznával od tamějšího biskupa Ambrože platonský výklad Bible.

Začal se znovu zajímat o náboženství svého dětství, o křesťanství.

Dne 15. srpna 386 Augustin zakusil zkušenost víry označenou za „zážitek obrácení“. Následkem toho se rozhodl zřít se manželství a svého povolání a vést kontemplativní život. Augustin tuto zkušenost vícekrát popsal. Nejslavnější je vylíčení na konci osmé knihy (*Conf. VIII 12,29*) jeho *Vyznání*.

Ve stavu náboženského neklidu a nejistoty opustil dům, v němž pobýval v Miláně jako host, a šel do zahrady, následován svým přítelem Alypiem. Tam mu vyznal svoji bídu a propukl v pláč. Vzdálil se od Alypia, v pláči se položil pod fíkovník a mluvil k Bohu. Náhle uslyšel dětský hlas, který stále znovu volal: „Tolle, lege!“, což přeloženo znamená: Vezmi, čti! Protože znal podobný příběh o otci pouště a poustevníkovi Antonínovi, vykládal si tuto událost následovně: Bůh mu poručil, aby otevřel knihu a četl to místo, na které poprvé padne jeho zrak. Vrátil se k Alypionovi zpátky, otevřel stránky s Pavlovými dopisy a četl: „Jak se sluší za dne, chovejme se důstojně: žádné hodování ani hýření, žádná chlípnost ani prostopášnost,

Svatý Augustin z Hippo

žádné hádky ani žárlivosti.“ (Řím 13,13) Tady získal jistotu. Příklad Alypius četl následující verš: „K tomu, kdo je slabý ve víře, buďte přívětiví...“ (Řím 14,1)

O velikonoční noci z 24. na 25. dubna 387 milánský biskup Ambrož pokřtil Augustina, jeho syna Adeodata a přítele Alypia.

Roku 391 šel do Hippo, aby tam pro „služebníky Boží“ založil klášter. Navštívil kázání biskupa Valeria z Hippo a při této příležitosti byl přítomnou obcí dotlačen, aby biskupovi slíbil, že se nechá vysvětit na kněze. Svěcení proběhlo ještě ve stejném roce. Valerius dal Augustinovi ▶

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Tak i Kristus (jedná) s církví, protože jsme údy jeho těla. „Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.“ Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Evangelium - Jan 6,60-69

Mnoho z Ježíšových učedníků řeklo: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve?

Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodilo. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží.“

► k užívání pozemek, na němž založil první klášter na africké půdě. V roce 394 ho Valerius vysvětil na pomocného biskupa, aby ho stále více zastupoval jako označovaný nástupce. Po smrti Valeria se stal Augustin roku 396 biskupem v Hippo a tento úřad zastával až do konce svého života.

Augustin je znám jako představitel nauky o predestinaci (předurčení), v níž je člověk Bohem předurčen k věčnému životu. Ve svém pozdním díle *O státě Božím* (De civitate Dei) odvozuje stvoření člověka od dvou andělských států, státu zlých andělů (*civitas diaboli*) a státu dobrých andělů (*civitas Dei*), když se někteří andělé „bezdůvodně“ od Boha „odvrátili“ a stali se zlými. Po stvoření člověka se tyto oba státy přeměnily v pozemský stát (*civitas terrena*) a Boží stát (*civitas coelestis*), znovu v dualistickém uspořádání. Po posledním soudu se uzavře kruh a na konci budou znovu dva státy: *civitas mortalis*, to znamená pekelný trest navěky, a na druhé straně *civitas immortalis*, věčné přebývání s Bohem (nebe). Počet lidí, kteří přijdou do nebe, bude přitom odpovídat přesně počtu odpadlých andělů, takže bude nastolen zase výchozí stav.

Augustin je autorem ještě jiných zbožných a hodnotných knih a je výborným vykladačem křesťanského učení. Mezi jeho následovníky se řadí především ti, kteří později vykládali teologické poznatky.

Když Vandalové zpusťovali Afriku a okupovali tři měsíce Hippo, Augustin dostal horečku. Cítil, jak se blíží jeho konec, nechal připevnit na stěnu před svým očima Davidovy kající žalmy a četl je v slzách. Říkal: „Nikdo si nesmí myslet, že se může rozloučit s tímto světem bez pokání, i kdyby si nebyl vědom žádného hříchu.“ Při plném vědomí, ponořen do modlitby, v přítomnosti svých bratří, které nabádal k lásce, ke zbožnosti a ke všem ctnostem, odešel 28. srpna 430 do nebe. Jeho tělo bylo nejdříve převezeno na Sardinii, pak bylo langobardským králem Luitprandem za vysokou sumu vykoupeno a přeneseno do Pávie a tam s počtami pohřbeno.

Svatý Augustin se počítá vedle svatého Ambrože, Jeronýma a Řehoře Velikého ke čtyřem latinským církevním otcům.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 17/2014 přeložil -mp-

Milosrdenství

Proč jsou moderní křesťané nespokojeni s Božím milosrdenstvím a jakými prostředky se je snaží učinit nadbytečným

„Někdy slyšíme, jako by člověk, který byl po celý život zlý, musel jenom včas přijmout svátosti umírajících, aby se zachránil před věčnou záhubou,“ píše Hansjakob Becker a Hermann Kurzke ve svém výkladu kající písně „Otevři se, otevři se...“, když litují její odstranění z německého kancionálu. Odvolávají se na sloku písně: „Když nezastihne smrt člověka v čase milosti, bylo by lépe se nikdy nenarodit, kdo nepřipravený se od tud ubírá, je navždy ztracený.“

Domnívají se, že slovem „nepřipravený“ se přečenuje hodina smrti. Skutečně působí tato myšlenka stísněnost člověku, který po celý život hřešil, aniž by se stal o Boha a jeho přikázání. Pak se ale v poslední hodině obrátí a bude zachráněn. To se pocítuje tak, jako by se s pomocí Božího milosrdenství chladnokrevně vyvlékl z jeho spravedlnosti. My ale cítíme, že tak to být nemůže.

Na druhé straně ale zůstává pravdou, že pokud žijeme, není na obrácení nikdy pozdě. Nevyčerpatelné Boží milosrdenství je nám otevřeno až do posledního dechu, takže, jak říká svatý Benedikt, nemáme nikdy důvod, abychom zoufali nad svojí věčnou spásou. A tato pravda nám nepůsobí žádnou stísněnost, nýbrž útěchu a důvěru.

Milosrdenství Boží je branou k odpuštění, nikoliv povolením ke hřešení

Tento zdánlivý protiklad osvětluje dilema, v němž se nachází Boží milosrdenství. Na jedné straně je stále připraveno litujícímu hříšníkovi odpustit bez hranic, na druhé straně může být právě tato připravenost základem k drzé lekomyslnosti člověka vůči věčné spáse. Závisí právě na tom, jestli dopředu počítáme s Božím milosrdenstvím a zneužíváme je jako povolení ke hřešení, nebo jestli se vrhneme do náruče Božího milosrdenství, protože svých hříchů litujeme. Litost jako vnitřní obrácení srdce je rozhodující pochod, bez

něhož by nám ani přijetí svátostí umírajících nebylo nic platné.

Problém toho, kdo hřeší, protože naplánoval pozdější obrácení, spočívá v tom, že důvod jeho pozdějšího obrácení musí být jiný, než důvod jeho teď naplánovaného úmyslu obrácení: Toto spočívá v kalkulaci, že využívá milosrdenství Božího ke hřešení. Není to ve skutečnosti nic jiného než trik, kterému se Bůh může jenom vysmát: „Pán se jim vysměje.“ (Mdr 4,18) Když se pak skutečně blíží hodina smrti, nemůže hříšník přistoupit k uskutečnění právě toho, co si pro tuto hodinu předsevzal. Protože to, co se po něm požaduje, není uskutečnění jeho kalkulace, nýbrž radikální obrácení a litost. Musí konat něco jiného než to, co si předsevzal, i když obojí znamená využití Božího milosrdenství. Vypočítavé využití je opovržlivé, a ne nadarmo se opovržlivost počítá ke hříchům proti Duchu Svatému, které nebudou odpuštěny. Nebudou odpuštěny nikoliv proto, že Boží milosrdenství má hranice, nýbrž proto, že v sobě zahrnuje smýšlení, které se uzavírá proti opravdovému obrácení, protože místo opravdového obrácení nasazuje trik.

Přesto není obrácení naprosto nemožné. Potřebuje ale určitý zázrak milosti, protože toto obrácení je něco jiného než to, co opovržlivec za obrácení považuje. Hříšníkem vykalkulované obrácení je součástí opovržlivého plánu. Obrácení nutné ke spáse je zrušením takového plánu. Kromě toho obsahuje toto obrácení změnu

představy, kterou opovázlivec o Božím milosrdenství má.

Opovázlivec je považuje za druh prosté dobrotivosti, která se dá ošidit. Litující hříšník zakusí naproti tomu šířavý oheň, který vypálí hříchy z posledních záhybů srdce. Falešná lítost ponechává srdce chladné, opravdová lítost je rozryje, naplní bolestí a současně utišujícím pokojem. Falešná lítost je výplodem bezbožné drzosti, opravdová lítost je vyzařováním Božské lásky, která promění srdce kamenné v srdce z masa (Ez 11,19). Falešná lítost otupuje svědomí, které trpí pod vahou vlastních hříchů, pravá lítost probouzí a osvobozuje svědomí.

Jak může někdo, kdo si neváží svátosti milosrdenství, mít správnou představu o Božím milosrdenství?

Když Becker a Kurzke pociťují stísněnost už při možnosti pozdního obrácení, jak velká by pak musela být stísněnost při tom troufalém smýšlení o spáse, které každé obrácení považuje za nepotřebné? Tuto troufalost popisují Eckhard Bieger SJ a Christian Schnaubelt jako zákládny rys pokoncilní doby: „Být katolíkem se pociťuje od koncilu jinak. Je méně disciplíny, méně zachovávaní ustálené praxe a zvyklostí, zato více otevřenosti a pocitu, že vlastně každý člověk přijde do nebe. To je také jeden z důvodů, proč až do šedesátých let intenzivní zpovědní praxe stále více upadá.“

Ve skutečnosti pro pokoncilní křesťany ztratily život i umírání svoji důležitost pro spásu, protože všichni stejně přijdeme do nebe. Kdo by se divil, že taková jistota spásy podporuje ještě více drzost než výhled na poslední naději v hodině smrti?

Zhroucení zpovědní praxe je, jak Bieger a Schnaubelt správně konstatují, toho nutným následkem. Obrácení a odpuštění hříchů už nejsou pro pokoncilního křesťana potřebné.

Milosrdenství Boží se stalo zbytečným. Pokoncilní optimismus spásy nemá tedy nic společného se znovuobjevením Božeho milosrdenství. Proměnil je v onu bezzubou dobrotivost, která vyústí nakonec v lhostejnost, jako by byl Bůh netečným vůči dobru a zlu. To zase zpětně působí na obraz člověka. Pokoncilní křesťan se zbavuje svéprávnosti v zodpovědnosti za

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Já jako Matka, která miluje své děti, vidím, jak těžké je období, ve kterém žijete. Vidím vaše utrpení, ale vy musíte vědět, že nejste sami. Můj Syn je s vámi. On je všude. Je neviditelný, ale můžete Ho vidět, když Ho žijete. On je světlo, které vám rozjasňuje duši a dává pokoj. On je církev, kterou musíte milovat a stále se za ni modlit a bojovat, nejen slovy, ale i skutky lásky. Děti moje, učňte, aby všichni poznali mého Syna, učňte, aby byl milován, neboť pravda je v mém Synu, narozeném z Boha, Synu Božím. Neztrácejte čas přílišným přemýšlením, vzdalovali byste se od Pravdy. Prostým srdcem přijímejte jeho slova a žijte je. Když žijete jeho slova, budete milovat milosrdnou láskou, budete milovat jedni druhé. Čím víc budete milovat, smrt bude životem. Děkuji vám. Modlete se, abyste mohli vidět mého Syna ve vašich pastýřích. Modlete se, abyste Ho mohli objímat v nich.“

Medžugorje 2. srpna 2013

své činy pro věčnost a snižuje se na bezvýznamnou jepici s následným nuceným obšťastněním.

Velikost milosrdenství se projevuje v odpuštění neodpuštělného, laciný optimismus spásy v jeho popírání

Lehkomyslnému optimismu spásy brání právě zkušenosti Božeho milosrdenství, které nespočívá v tom, že milosrdenství hřích zlehčuje, nýbrž že odpouští neodpuštělné. Abychom Boží milosrdenství nově objevili, k tomu není zapotřebí nové teologie, nýbrž rozpomenutí se na to, co církev vždycky učila. Žijeme v době, v níž mnozí teologové shlížejí s pohrdáním na Tradici a dělají, jako by pokoncilní Bůh lásky vystřídal předpokoncilního Boha přísnosti. Opak je pravdou. „Bůh si toužebně přeje naši spásu. Jakmile se hříšník ponoří do sebe, svůj hřích celkově odmítne a vrátí se zpátky k Pánu (může pak později, když se naskytne příležitost, hříchy jednotlivě litovat a učinit předsevzetí), dá nám Bůh už svoje odpuštění a obeme člověka v otcovské lásce.“ Tak se píše v Římském katechismu, který byl vydán z podnětu koncilu v Tridentu. Tento text obsahuje přesně to, v čem spočívá Boží milosrdenství. Svatý farář arský to vyjádřil takto: „Bůh je více připraven odpustit nějakému kajícimu hříšníkovi, než matka zachránit své dítě z ohně.“ Tato tolik útěšná připravenost Boží k odpuštění sahá skutečně až do poslední hodiny života člověka a je pro každého kajícího hříšníka jistou kotvou k záchraně.

Testem pravosti lítosti je připravenost obžalovat se z vlastních hříchů. V tomto smyslu říká sv. František Saleský: „Když se člověk zprošťuje obžaloby, obžalovává ho Bůh; když se člověk obžalovává, Bůh ho osvobozuje.“ V pokoncilním smýšlení si křesťané odvykají sebeobžalobě.

Když Pán zjevil ve 20. století sv. sestře Faustyně Kowalské svoji touhu, aby lidé objevili jeho bezmezný milosrdenství a věřili v ně, pak to bylo pozvání, abychom se mu vrhli do náruče ve svátosti smíření. Důvěra, kterou od nás očekává, spočívá v odevzdanosti sebe jeho proměňující lásce. Když Bůh odpouští, znamená to také vždycky, že jeho slitování proměňuje naše srdce. Odpuštění není jenom vnější amnestie nad hlavami viníků.

Podle jednoho Chestertonova bonmotu spočívá hřích proti Duchu Svatému v tom, nesnažit se více o odpuštění hříchů. V pokoncilním „jaru“ se stalo toto snažení nepotřebným, protože domnělý bezpodmínečný příslib Boží spásy v sobě zahrnuje také bezpodmínečné odpuštění. Místo osobního setkání s Božím slitováním nastoupila automatika spásy, která činí zápas o obrácení zbytečným. Zvěstování takového příslibu spásy není ničím jiným, než elegantním způsobem jak hříšníka odstříhnout od Božeho milosrdenství. Takové zvěstování není milosrdné, ale kruté.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 3/2015
přeložil -mp-*

Může milosrdný Bůh zavrhnout navěky?

Zamyšlení o existenci pekla

Můžeme ještě dnes věřit v existenci pekla? Neodporuje to zjevení, že Bůh je milosrdný? Může člověk vůbec vykonat něco, co by mu mohlo přivodit věčný trest? V době, v níž se mnozí teologové „rozloučili s ďáblem“, se to stalo palčivou otázkou. V následujícím textu je odpověď.

Tyto otázky se dotýkají choulostivého bodu jak v naší víře, tak také v moderní mentalitě. Proto bych chtěl na tomto místě objasnit, co církev učí.

Katechismus katolické církve poskytuje k tomu krátkou syntézu nám dochovaného učení, od něhož se nemůžeme bez jejího vzdání, i když může být dovoleno je nově formulovat...

Jádrem argumentace těch křesťanů, kteří považují za neúnosné ještě dnes mluvit o existenci pekla, je toto přesvědčení: Je prý nemyslitelné, aby Bůh nemohl něco odpustit. S tímto názorem souhlasím úplně: Ano, Bůh odpouští vždycky.

Ale zádrhel je právě v tom, že peklo není nemilosrdný trest nemilosrdného Boha. Bůh totiž nikoho „nezavírá“ do pekla. Je to sám prokletý člověk, který se do něho zavírá aktem sebezničení.

Dalo by se říci, že samotný satan zůstává obklopen Boží něžností. Kniha

Moudrosti to dosvědčuje: „Ale ty máš se všemi slitování, protože vše můžeš, zavíráš nad hříchy lidí oči, aby se káli. Miluješ totiž všechno, co je, a nemáš odpor k ničemu, co jsi udělal; neboť kdybys byl něco nenáviděl, nebyl bys to utvo-

chu Svatému, bezpochyby odmítnutí milosrdenství a spásy. To jednoduše nemůže být odpuštěno, je to věčně trvajícím hříchem.

Bůh odpouští vždycky, to dosvědčuje Písmo svaté, především evangelium. Zavržení je ostatně právě odmítnutí odpu-

Coppo di Marcovaldo (asi 1225–1276): Peklo, baptisterium, Florencie

řil.“ (Mdr 11,23–24) Je to právě láska, kterou satan odmítá. On ji odmítá s plným vědomím.

Kdyby přijal odpuštění, bylo by mu odpuštěno. Ale on nemá žádný podnět, aby svoji revoluci ukončil. Jemu je jasné, proti komu a proti čemu bojuje. V kříži a ve zmrtvýchvstání Krista mu byla ukázána největší láska Boží. Žádné opakování jeho rozhodnutí nezmění.

Ježíš to řekl: Existuje jeden hřích, který je neodpuštělný, a to hřích proti Du-

těni. To je neodpuštělné ne proto, že by Bůh vynesl krutý rozsudek, nýbrž kvůli strašné bezmocnosti lásky, která selhává, když máme někoho k lásce nutit.

Je pravda, že naše lidská svoboda je omezená, stejně tak jako naše svědomí, které je někdy dokonce slepé. Pokud jsme proto tady na zemi a v našem současném rozpoložení, můžeme zase začít znovu. Ten nejhorší hříšník se může stát svatým. K tomu není nikdy pozdě, pro to existují příklady – ostatně i pro protiklad, totiž pro strašné pády. Proto se soud koná teprve po smrti.

Bezpochyby připravuji své věčné určení svým životem daleko předtím. Bude ale potvrzeno, až budu stát před tváří Kristovou. Pak uvidím pravdu Boží v nezastíněném světle a pravdu rozhodnutí, která určovala můj život. Moje svoboda je potom bez hranic, bez vlivů a překážek, se kterými se tady setkávám.

Toto rozhodnutí je pak bez odvolání. Blažený je ten, kdo jako dobrý lotr svoje bezpráví uzná a sám se svěří do milosrdenství. Bude stačit vydat se lásce. Ale je to tak jednoduché?

Z VISION 2000 - 4/2015

(Výtah z *Famille Chrétienne*, 25. 1. 1996)

přeložil -mp-

Zraněná rodina - dokončení katecheze Sv. otce ze str. 2

modlitbou, nasloucháním Božímu slovu, účastí na liturgii, křesťanskou výchovou svých dětí, obětavou láskou a službou chudým a úsilím o spravedlnost a mír.

Biblický obraz Dobrého pastýře (Jan 10,11–18) v sobě shrnuje poslání, které Ježíš dostal od svého Otce: totiž aby dal život za své ovce. Stejný postoj je vzorem také pro církev, která přijímá své syny a dcery jako matka, která za ně dává svůj život. „Církev je povolána, aby byla vždy otevřeným domem Boha Otce.“ – Žádné zavřené dveře! – „Všichni se mohou určitým způsobem účastnit života církve, všichni mohou být součástí jejího společenství.

Církev (...) je otcovským domem, kde je místo pro každého člověka s jeho životními obtížemi.“ (*Evangelii gaudium*, č. 47)

Podobně jsou všichni křesťané povoláni napodobovat Dobrého pastýře. Zejména křesťanské rodiny s ním mohou spolupracovat tím, že se budou ujímat zraněných rodin a budou je doprovázet v životě víry ve společenství. Každý ať přispěje svou částí k přisvojení si postoje Dobrého pastýře, který zná každou ze svých ovcí a žádnou z nich nevyklučuje ze své nekonečné lásky.

Přeložil Petr Havlíček SJ,

Česká sekce Rádia Vatikán

„Nejsvětější svátost oltářní je mým útočištěm ve všem.“

Sv. Marie Michaela od Nejsvětější svátosti (1809–1865)

Život Marie Michaely byl natolik spjat s Eucharistií, že jí jednoduše všichni říkali Matka Sacramento. Sama vyznává: „Když vidím vystavenou Svátost oltářní, jsem nejšťastnější stvoření na světě.“ Po deseti letech neustálého pronásledování se stala rádkyní mnohých známých španělských biskupů a jiných osobností tehdejší doby.

Hraběnka Marie Michaela Desmaisières se narodila v roce 1809 v Madridu. Spolu se svými třemi sourozenci byla vychovávána v katolickém duchu, podle přísné etikety španělské vysoké šlechty. Byla velmi živá, temperamentní a bystrá. Už od mládí měla citlivé srdce, hlavně pokud šlo o potřeby lidí v nouzi. Podporována svojí matkou, začala se tato mladá hraběnka starat o chudé, ačkoliv „ji odpuzovala jejich špína“. Zároveň se projevovala její láska k Panně Marii Sedmibolestné, k Ukřižovanému a k Nejsvětější svátosti oltářní: „Často jsem chodila do kostela, abych mu (Ježíši) dělala společnost. Běžně jsem tam trávila dvě až tři hodiny, které mi uběhly jako voda.“ Její velká touha – „vzdělávat chudé, zachraňovat jejich duše, aby milovali Nejsvětější svátost a klaněli se jí“ – ji vedla k tomu, aby jako 36letá otevřela v Madridu *Dům Na-*

ky; v Paříži a v Bruselu založila skupiny, které pravidelně chodily adorovat. Když dosáhla toho, že tam lidé ve dne v noci přinášeli zadostiučinění eucharistickému Bohu, plakala radostí: „Už jen myšlenka na to, že Pán stále zůstává s námi, je pro mne něco výjimečného. Naplňuje mě velkou touhou, abych se – podle možnosti – od něho nikdy neodloučila. Kéž by ho zde chtěli všichni navštívit a učili se ho milovat!“

Když Michaela začala denně přistupovat ke svatému přijímání, ve své šlechetné duši stále jasněji cítila Boží volání. Trvalo však pět let, než hraběnka konečně zanechala všech světských povinností a vzdala se luxusu společenského života, který představovalo ježdění na koni, cestování kočárem, večírky a plesy, koncerty i divadelní představení, což neodmyslitelně dotvářela i příslušná a nákladná hraběnčina garderoba. Pán však dal Michaelae

„Přijala jsem jméno »Sacramento«, aby všichni, kdo se na mě obrátí, si vzpomněli na něho.“

„Viděla jsem jednou svoje srdce, jak se proměnilo na malé ciborium, v kterém bylo mnoho konsekrovaných hostií. Některé z nich byly zářivější než ostatní. Pochopila jsem, že to byly hostie, které jsem přijala po lepší přípravě na sváté přijímání. Celou hodinu jsem byla naplněna úžasem nad tímto tajemstvím a rozhodla jsem se od toho okamžiku připravovat se na sváté přijímání lépe.“

ší milé Paní opuštěných. Cílem tohoto institutu bylo přivést k víře děvčata v ohrožení a ty, které už byly prostitutkami, aby mohly i ony znovu vést spořádaný život.

Obvykle se Michaela v brzkých ranních hodinách zdržovala v kostele a potom navštěvovala chudé a nemocné. Díky vlastním materiálním prostředkům a velké lásce k Nejsvětější svátosti oltářní s uměleckým vkusem zařizovala kapli-

č v modlitbě poznat, že jí chce svěřit vedení centra pro padlá děvčata: „Pro své dítě lo chci právě tebe.“ A tak se v roce 1850 ve věku 41 let Michaela přestěhovala do *Domu Naší milé Paní opuštěných*, aby se jako matka obětovala zatím pro 40 problémových děvčat.

Tento odvážný krok, kterému Michaelina rodina ani nerozuměla, ani jej neschvalovala, byl zároveň skromným začát-

Tento obraz byl namalován měsíc před smrtí Matky Michaely na výslovné přání španělské královny Izabely II.

kem jejího budoucího společenství sester Služebnic Nejsvětější svátosti oltářní a lásky k bližním. Pokud šlo o udržování prvnických domů, ale i vědomé bolestné prožívání vlastní neschopnosti, Michaela jako představená zcela důvěřovala svému Pánu ve svatostánku. Přicházela k němu jako ke svému nejlepšímu příteli: „Často se přibližuji k Bohu s obavami a pochybnostmi, protože když on neudělá pro mne všechno, já nejsem schopna ničeho. Proto jdu k němu jako malé dítě, aby mě držel za ruku a sám všechno dokonal. Ať jde o velké či malé věci, zvykla jsem si říkat: Budu o tom hovořit s Pánem. Budu ho za vás prosit. Bůh to pro mne udělá. A opravdu: On dělá pro mne všechno.“ Při adoraci vyprosila několik mimořádných milostí tělesného uzdravení pro sebe i pro druhé. Zde čerpala světlo pro ty, kdo jí byli svěření, i útěchu a sílu ve všech protivenstvích.

Často se Matka Sacramento nacházela v bolestné finanční nouzi, když jí vlastní rodina neposkytla žádnou podporu, protože ani majetek, který spravovala, zdaleka nepostačoval na pokrytí výdajů. „Jednoho dne jsme neměli vůbec nic, co by se dalo jíst, a bylo nás v domě sedmdesát. Bylo už dvanáct hodin a mně tekly po tvářích slzy, když jsem klečela u oltáře a klepala na dvířka svatostánku: Podívej se, Pane můj, Bože můj, nemáme co jíst! Pane, pokud ti tento dům neslouží ke slá-

► vě, jsem připravena zavřít ho...“ A tehdy uslyšela u dveří hlas jistého kněze, který si chtěl prohlédnout její centrum. Matce Michaelae vyjádřil po prohlídce svůj obdiv a ona dosvědčila: „Dal mi velkou bankovku a dvě mince. V jednu už mělo naše centrum na stole dobrý oběd.“

Protože když tato světice vynakládala velké úsilí pro změnu života mladých žen pochybné pověsti, všeobecná nedůvěra, dokonce osočování a útoky i ze strany církve nenechaly na sebe dlouho čekat. Situace se uklidnila, když se v roce 1857 ujal jejího duchovního vedení sv. Antonín Maria Claret. Michaela pochopila: „Všechny tyto útrapy sloužily k tomu, abych v slzách strávila mnoho hodin u oltáře.“

Stalo se, že jednou jí chtěl zodpovědný farář dokonce vzít z kaple Nejsvětější svátost oltářní, kterou však ona bránila jako svůj vlastní život: „Ctihodný otče, když Pán opustí tento dům, budu ho následovat. Bez něho tu nezůstanu ani hodinu. Nic a nikdo mě nepřinutí k tomu, abych se od něho odloučila...“ Mnozí muži neuměli Matce Michaelae odpustit, že jim „odvedla to jejich děvče“ přímo z ulice nebo z veřejného domu, a chtěli ji proto připravit o život. Dosáhla však toho, že se některé z veřejných domů dokonce zavřely, což v určitých kruzích vyvolalo ještě větší nenávist a touhu po pomstě.

Tato řeholnice často vnitřně vnímala varující pokyny od eucharistického Pána, anebo zůstala bez jakéhokoliv zranění i tehdy, když přes otevřené okno do místnosti vletěl ostrý špičatý sochor, který ji měl zabít. Ba i mezi samotnými děvčaty se našly takové, které se ji pokoušely probodnout anebo otrávit. Matka Sacramento však klidně říkala: „S Pánem v Nejsvětější svátosti se ničeho nebojím. Cítím odvahu a sílu ke všemu.“

Když vypukla ve Valencii cholera, sama se při ošetřování nemocných nakazila ještě dříve, než stihla přijít do tamějšího centra, aby utěšovala vyčerpané sestry. Matka Sacramento zemřela 24. srpna 1865 ve věku 56 let. K papežskému schválení její kongregace pak došlo 24. listopadu následujícího roku. Marie Michaela od Nejsvětější svátosti byla blahorečena 7. června 1925 papežem Piem XI. a jím také kanonizována 3. dubna 1934.

*Z Vítazstvo Srdca 104/2015
přeložil -dd-*

Na článek na této straně vypršela autorská práva.

Papežské poselství na kongres Kolumbových rytířů

Ve dnech 3. až 6. srpna se uskutečnilo ve Filadelfii každoroční setkání Kolumbových rytířů, největšího světového laického sdružení, které čítá téměř dva miliony mužských členů. Letošní téma konference znělo: „Stvořitel nás obdaroval životem a svobodou.“ Papež František pozdravil účastníky konference písemným poselstvím, ve kterém oceňuje stále veřejné svědectví řádu Kolumbových rytířů, kterým stvrzuje křesťanský význam manželství. Svátost manželství, píše Svätý otec, stojí ve Stvořitelově plánu jako přirozená instituce a jako celoživotní svazek věrnosti a lásky mezi mužem a ženou, který je zaměřen na jejich zdokonalení a posvěcení. V dnešní době, zdůrazňuje papež František, je instituce manželství vystavena útoku mocných kulturních sil. Věřící jsou proto povoláni svědčit o této základní pravdě biblické víry a přirozeného práva, která je zásadní pro existenci spravedlivého a prozíravého společenského řádu. Od dnešních

křesťanů se vyžaduje velká moudrost a vytrvalost při nakládání s morálními, sociálními a politickými výzvami současné doby, doplňuje Petrův nástupce.

V souvislosti s letošním tématem konference Kolumbových rytířů papež upozorňuje na povinnost amerických katolíků vědomě bránit onu svobodu, na které byl vystaven jejich národ, počínaje svobodou vyznání. Náboženská svoboda, podotýká Svätý otec, je úhelným kamenem. Nesmí být vnímána jako pouhá svoboda bohoslužebného kultu, nýbrž jako možnost mluvit a jednat ve shodě s vlastním svědomím, a to jak na individuální, tak na institucionální rovině. Toto právo, varuje papež, je však ohroženo invazí veřejnou politikou a rostoucím vlivem kultury, která klade domnělá individuální práva výše než obecné dobro. Z toho vyplývá nutnost mobilizovat svědomí všech občanů, které, nehledě na jejich stranickou nebo náboženskou příslušnost, znepokojuje všeobecné zdraví

společnosti, vyzývá papež František ve svém poselství Kolumbovým rytířům.

Konferenci tohoto sdružení ve Filadelfii zahájila mše svatá, slavená místním arcibiskupem Charlesem Chaputem. Spolu s ním koncelebrovalo 11 kardinálů a téměř 100 biskupů z celého světa, včetně blízkovýchodních zemí. Kolumbovi rytíři totiž zahájili rozsáhlou sbírku na pomoc křesťanům v Sýrii a Iráku. Pomoc pronásledovaným křesťanům byla základním rysem nejstaršího katolického sdružení Spojených států amerických již od samého jeho založení před více než 130 lety (1881). Kolumbovi rytíři ve dvacátých letech minulého století založili fond na podporu pronásledovaných mexických katolíků. V loňském roce členové sdružení věnovali na všeobecné charitativní projekty 198 milionů dolarů a 290 000 hodin dobrovolnické práce.

Podle www.radiovaticana.cz

Pomáhal Vatikán nacistům na útěku?

„Oltre la leggenda nera“ – tedy doslova: „Co je za černou legendou“ – takový název nese téměř pětisetstránková kniha italského historika Piera Luigiho Guiducciho (Ugo Mursia Editore, 2015). Pojem „černá legenda“ se tu vztahuje k údajným temným stránkám v poválečných dějinách katolické církve. Pius XII. a církev v oné době neposkytovali pomoc nacistickým zločincům na útěku, tvrdí autor na základě desetileté pečlivé práce ve vatikánských, evropských a latinskoamerických archivech. Jeho obsáhlá a bohatě dokumentovaná studie tak ve světle historické pravdy vyvrací mnohé ideologické lži a románové mýty a naopak vyzdvihuje humanitární činnost katolické církve v péči o tisíce nevinných osob, které postihl válečný konflikt a jeho důsledky.

Z předložených dokumentů vyplývá, že představitelé nacistického Německa se vmísili mezi válečné uprchlíky, avšak nikoli za vatikánské pomoci. V mnoha případech se to naopak dělo za podpory spojenecké koalice, která nacisty využívala jako špióny v Sovětském svazu, a tedy za naprostého nevědomí církevních humanitárních organizací. Kniha detailně pojednává o řadě konkrétních případů, mapuje místa, kde se nacističtí zločinci ukrývali, a vyjmenovává obce, které jim vydávaly falešné doklady. Profesor Papežské lateránské univerzity Pier Luigi Guiducci pro uvedl:

„Mnohé kritiky katolické církve a jejích představitelů jsou neopodstatněné, nespočívají na faktech. A naopak panuje ticho o skutečnostech, které jsou krajně důležité.

Zejména je nutné rozlišovat mezi exodem válečných uprchlíků a útěkem nacistických zločinců. Pohyb vysídlenců se týkal statisíců lidí, kteří v charitativních dílech katolické církve nacházeli pomoc, podporu a doprovázení. Na druhé straně byla skupina zločinců – nacistů a jejich spojenců –, kteří měli prostředky, své lidi a komplíce, známosti a zejména peníze na to, jak uprchnout před spravedlností.“

Ze studie vyplývá, že tuto ochrannou síť si nacističtí zločinci vytvářeli již před válečným konfliktem a v době jeho trvání. Archivy vypovídají o podpoře válečných zločinců ze strany Francie, Rakouska, Jižního Tyrolska, východního Německa, jihoamerických zemí nebo Interpolu. Spojené státy americké přijaly nacisty, aby využily jejich odborné znalosti. Obdobně z archivů vyšly dokumenty, které zprošťují obžaloby japonské válečné zločince výměnou za informace o bakteriologických zbraních. Kde tedy má původ očerňování katolické církve a šířené nepravdy?

„V zásadě v tom, že se vytvořila spíše ideologická než historická situace. Lidé, kterým byla církev nepohodlná – jako ateistickému Sovětskému svazu a jeho spojencům, začali vytvářet celou řadu takovýchto »černých legend«, aby tak znevažili odpůrce komunismu. A papež byl samozřejmě jedním z nich, protože upozorňoval na všechny masakry, které se odehrály ihned po druhé světové válce.“

Dozrál dnes čas natolik, že budeme schopni přijmout historickou pravdu?

„Změnili se historici – podléhají měně ideologiím, protože se vzdalujeme roku

1945, protože existuje katolicko-židovský dialog a také proto, že jsou tu dosud nebyvalé mezinárodní kontakty. Mnozí neznají pravdu o těchto událostech, protože je zaujalo jejich literární či filmové zpracování. Mám na mysli Forsythův »Spis Odessa« a podle něj natočený film, kteří mnozí berou za literaturu faktu. Pravdou je, že autoři takovýchto »černých legend« na nich ohromně vydělali – mluví se tu o vraždách, tajných dynamikách, neodhalených tajemstvích. Ale postupem času se tento přístup opouští...“

O případech nacistických zločinců, kteří vycestovali přes Itálii, kniha podává jasný závěr: do italských přístavů už přijížděli vybaveni novou identitou, a tedy nepravými doklady. Častokrát je doprovázela údajná rodina s malými dětmi, anebo předstírali útěk před komunistickým pronásledováním. Nechvalně známý gestapák Klaus Barbie, tzv. lyonský řezník, nepotřeboval církevní pomoc, protože v janovském přístavu se nalodil s pasem Spojených států amerických. Je tudíž nesmyslné mluvit o domnělé spoluvině janovského arcibiskupa, kardinála Siriho, vysvětluje jezuita P. Peter Gumpel:

„Neexistuje ani jeden jediný důkaz o tom, že by janovská kurie a kardinál Siri se svými spolupracovníky chtěli vědomě zachránit nějakého válečného zločince. Takovéto útoky proti církvi jsou tedy zavádějící a nespravedlivé. Ve všeobecné atmosféře napadání katolické církve něco takového nepřekvapuje, ale je nutné dávat velký pozor a rozlišovat, co je historicky ověřené. Něco jiného jsou nepodložené výroky a obviňování. Jsou pro ně nějaké důkazy? Žádné neexistují!“

Německý historik a jezuita, postulátor beatifikační kauzy papeže Pia XII., napsal předmluvu ke knize svého italského kolegy. Předestírá v ní k úvaze několik témat, která se pojí k historickému bádání v poválečném období.

„První věcí je počet nacistických zločinců – je možné je početně vyčísřit? Odpověď je záporná a musí být záporná! Má to jednoduchý důvod – v mezinárodním právu totiž neexistuje definice válečného zločince. Před válkou na ni nikdo nepomyslel, což v poválečné době vedlo k volnějším nebo přísnějším interpretacím. Platí to nejenom

Centrum naděje a pomoci – CENAP, Vodní 13, Brno, nabízí:

Sobotní **Kurz přirozeného plánování rodičovství**, kdy v průběhu dvou sobot zájemce naučíme pravidla symptotermální metody sensiplan. První setkání je **v sobotu 19. 9. 2015**.

Pro snoubence a novomanžele pořádáme jednorázová odpolední setkání k otázkám lidské sexuality. V září se bude konat **ve čtvrtek 24. 9. 2015**.

V rámci poradny i gynekologické ambulance se opakovaně setkáváme s tím, jak velice málo se zná pravda o přirozeném plánování rodičovství, jak jsou zlehčována rizika a škodlivost umělé antikoncepce. Proto se snažíme pořádat různé vzdělávací semináře a kurzy. Obrácíme se však také na Vás, abyste tyto informace předali dál těm, kdo je potřebují získat. Jsme si vědomi, že během jednoho setkání se nedá probrat tak závažné téma do hloubky, ale doufáme, že alespoň touto cestou se podaří motivovat mladé lidi, aby se ve svém vztahu vydali na cestu, která je pro ně jistě ta dobrá. Současně připomínáme, že je možné si z našeho webu objednat publikaci biskupa Künga „Dobrá cesta“, která se věnuje i těmto tématům.

Více na www.cenap.cz.

pro historiky, ale také pro jedince, sdružení a samotné státy. K této skutečnosti je tedy nezbytné přihlížet.“

Váleční zločinci samozřejmě existovali a nesou závažnou zodpovědnost, nepopírá P. Gumpel, který byl sám nacisty tvrdě pronásledován.

„Můj dědeček byl zavražděn, protože ze své vysoké pozice rozhodně vystoupil proti uchopení moci Hitlerem. Hitler byl mstivý člověk. Dědeček zaplatil životem a naše rodina byla dvakrát donucena k exilu. V deseti letech jsem byl dva roky ve Francii, aniž bych uměl slovo francouzsky. A po třech relativně klidných letech opět v Berlíně byla náhle zatčena má matka. Dozvěděl jsem se, že bude ještě těžce noci bez procesu popravena, a musel jsem jako patnáctiletý chlapec intervenovat u jednoho z vysokých armádních generálů, kteří ještě v té době byli u moci. Byl to rodinný přítel a díky našemu dramatickému nočnímu rozhovoru jsem mohl zachránit svou matku.“

Dále je nutné si uvědomit, pokračuje P. Gumpel, že po válce bylo vysídleno z Povolží a ze Sudet 12 milionů Němců, kteří přišli do různých oblastí Německa. To s sebou neslo problémy jazykového a náboženského rázu (tradičně katoličtí vysídlení se kupříkladu usadili v protestantském regionu a naopak) a ještě zhoršovalo hospodářskou situaci v zemi. Pro to nastává exodus válečných uprchlíků.

„Někteří odcházejí do Frankova Španělska, jiní do Sýrie a Egypta – nikoli proto, že by tyto země byly spojenci Německa, ale protože je společná nenávisť vůči panství Velké Británie, další odešli do Argentiny, jejíž diktátor Peron byl vojenským atašé v Německu a nelíbily se mu popravy generálů při Norimberském procesu. Stovky válečných zločinců se tedy snadno infiltrovaly mezi miliony uprchlíků. Navíc existovalo jedno německy mluvící území, které Spojenci nekontrolovali: Jižní Tyrolsko. Profesor Guiducci ve své knize vyjmenovává 36 míst, která podporovala válečné zločince. Deset leží na území Německa a Rakouska, zatímco 26 v Jižním Tyrolsku. Byla to nejenom města a obce, ale také statky, restaurace, hotely a mnohá soukromá obydlí,“ vysvětluje německý jezuita na okraj prezentace historické studie s podtitulem „Vatikán a útěk válečných nacistických zločinců“.

Jana Gruberová, www.radiovaticana.cz,
24. 7. 2015

Josef Vlček očima ošetřující studentky medicíny

Pana Vlčka jsem poznala při své praxi na III. interní klinice FN v Olomouci. Byla jsem tam po celou dobu jeho hospitalizace a velmi jsem si pana Vlčka oblíbila. Všichni jsme mu říkali „dědeček“.

Jednou jsem pomáhala sanitářce pana Vlčka polohovat, převléci povlečení a on si při tom zpíval. Známost písničku, ale nevěděla jsem, kam ji zařadit. A také vzpomínal jméno Maria. A to nejen jednou, tak mne napadlo, že je věřící. S odstupem času mi dochází, že mi ani nepřišlo na mysl, že by mohl vzpomínat třeba manželku nebo nějakou jinou osobu. Jednoduše jsem věděla, že myslí na Pannu Marii.

Bylo těžké se s ním domluvit, neboť byl zesláblý a bylo pro něho náročné mluvit. Ale pár věcí jsem se od něho dozvěděla, a tak jsem se potom dopátrala k tomu, co všechno prožil...

Strávila jsem u jeho lůžka hodně času, vyprávěla jsem mu o všem možném, ale pak ke konci nevím, zda mne vnímal.

Co mi pan Vlček stihl povědět, když mě ještě opravdu vnímal, bylo to, že mne stále posílal do nějakého knihkupectví pro knížku s poselstvími Panny Marie. Vytušila jsem, že myslel knížku Mariánského kněžského hnutí, ze které jsme doma také četli. Říkal, že je to pro doktorku dobré čtení. Řekla jsem mu, že ještě nejsem doktorka, a on mi odpověděl: „Jednou budete.“

Ráda jsem mu dávala křížek na čelo a vzápětí on mně. Mám na něho milé vzpomínky a snažila jsem se být s ním co nejčastěji, aby nebyl sám. I všichni ostatní ho měli rádi.

Modlím se za něho hned od začátku, co jsem ho poznala. Na pana Vlčkovi bylo něco, co mne přitahovalo, jakási čistota, nevinnost...

Víte, na něm byla zajímavá jeho vděčnost – za všechno děkoval... a to není vůbec samozřejmé. Když člověka něco bolí, trápí, lehce zatrpkne a setkala jsem se i se staršími pacienty, kteří naopak reagovali podrážděně. Fascinovala mě na

něm jeho vděčnost a ochota spolupracovat. Není jednoduché polohovat pacienta, převlékat ho, vyměňovat povlečení. A pan Vlček nám stále pomáhal, jak jen mohl, kolik mohl, tolik se snažil otáčet sám, přidržovat se zábradlí a tím nám opravdu ulehčoval péči.

Když se jeho stav zhoršoval, nevěděla jsem, zda mne vnímá, jestli si mě vůbec pamatuje. Držela jsem ho za ruku. Možná mě vnímal, možná ne, ale pro mne to byla velmi důležitá zkušenost – že každý člověk, v jakémkoliv věku, v jakémkoliv tělesném i duševním rozpoložení si zaslouží laskavé zacházení.

Na začátku mě trochu mrzelo, že jsem poznala takového výjimečného člověka, který mi toho mohl tolik obohacujícího sdělit, až na sklonku jeho života, když se mu již těžko mluvílo. A tak jsem byla já tou, která vyprávěla jemu o úplně obyčejných věcech – a potom jsem si uvědomila, že i přesto on obohatil a inspiroval mne. Je pro mne povzbuzením k hlubšímu životu s Ježíšem, k pěstování vztahu k Panně Marii. A též ke svědomitému studiu, abych jednou byla doktorkou. Slova „jednou budete“ si chci uchovat v srdci a častěji na to myslet, na jakou namáhavou cestu jsem se vydala a jakou chci být lékařkou.

V úterý odvezli pana Vlčka domů a právě v to úterý jsem ukončila praxi. Kdyby tam ještě zůstal, zůstala bych i já. Takto mi to pěkně vyšlo, rozloučila jsem se s ním a věděla jsem, že ho vidím naposledy.

Pak jsem se jinou cestou dověděla, že zemřel. Byla jsem ráda, že u toho nebyl sám, že byl s rodinou, která ho také navštěvovala v nemocnici. Víím, že poslední dny jeho života byly namáhavé, že rovněž život pana Vlčka nebyl procházkou růžovou zahradou, ale věřím tomu, že to všechno mělo svoji cenu, že věčnost s Ježíšem stojí za tu námahu. Nechci na to zapomenout... A také nezapomenu na svojí první praxi v nemocnici a na „dědečka“ Vlčka.

Jsem si jistá, že je již v nebi.

Zuzka Urbanová

Syrský františkán: V Aleppu jsem denně svědkem zázraků

„Je snadné nás fyzicky zlikvidovat, avšak žádná síla není schopna rozdupat, zničit a udusit nepatrný květ syrského křesťanství. To je ten největší zázrak, jehož jsem každodenně svědkem,“ řekl pro italský týdeník *Tempi* (17. 7. 2015) farář syrského Aleppa, P. Ibrahim Sabbagh. Františkánský řeholník přijal správu jedné z tamních farností právě před rokem, v plném proudu války. „Jako pastýři se snažíme svůj lid těšit slovem, duchovním doprovázením a materiální pomocí. Chceme lidem ulehčit nesení kříže, i když ho nemůžeme odejmout. Všemi způsoby poukazujeme na Boží něhu, protože to lidé potřebují,“ říká P. Ibrahim. „V naší farnosti probíhá letní oratoř, kam čtyři dny v týdnu dochází 120 dětí. Připravili jsme na svátost manželství devět párů, které s velkou odvahou začínají svou rodinnou pouť nehledě na všechny obtíže. Pomáháme chudým, potřebným, lidem bez přístřeší.“

Navzdory stálé přítomnosti smrti rozkvetly v bažině války dva květy, říká syrský františkán pro italský list. „Prvním je

bratrské společenství mezi různými křesťanskými vyznáními a s muslimy. Prožíváme pravý, prostý a praktický ekumenismus, který se buduje den za dnem, zatímco intelektuální ekumenismus konferencí, knih a studií zcela selhal. Spolu práce s muslimy, včetně sunnitů, je vyni-

„... žádná síla není schopna rozdupat, zničit a udusit nepatrný květ syrského křesťanství. To je ten největší zázrak, jehož jsem každodenně svědkem...“

Farář syrského Aleppa, P. Ibrahim Sabbagh

kající. Druhý květ,“ dodává P. Ibrahim, „je Kristova přítomnost v syrských dějinách. Ač je slabý, křehký a nepatrný, žádná z procházejících bouří jej dosud nezničila.“

Boží přítomnost také dosvědčují mnohé zázraky, vypovídá dále aleppský farář. Tak při těžkém dubnovém bombardování se očekávaly velké ztráty na životech v křesťanských čtvrtích. Konečný počet obětí byl dvanáct a jen málo lidí bylo zraněno. Podle františkánského řehol-

níka to byl zázrak stejně jako nespočetné každodenní zásahy Boží prozřetelnosti: „Vždy když se modlím za někoho, komu nemohu dát jídlo, přijede zásobovací vůz s potravinami. Prozřetelnost zasáhne po každé, když potřebujeme za některou rodinu zaplatit nájemné anebo pokrýt výdaje spojené s narozením dítěte. Proto nepřestáváme děkovat Pánu, který nikdy nepolevuje ve své něžné péči,“ uvedl P. Ibrahim Sabbagh pro týdeník *Tempi*.

Dodejme, že ve městě zkoušeném hladem a žízni také jiné řeholní společnosti usilují o to, aby si Aleppští uchovali paměť

živé a radostné metropole s mnoha příležitostmi k setkávání. V salesiánské oratoři se na letních táborech schází denně na 500 chlapců a dívek, sdělil pro agenturu *Fides* bývalý turistický průvodce a nyní salesiánský dobrovolník Samaan Daoud. Dosud nezničené křesťanské kostely v lidech „udržují naději proti vši naději“, říká, „a farnosti jsou majákem pro poutníka, který zbloudil v nepřátelském a temném moři“.

www.radiovaticana.cz

Mons. Tomasi: Dochází ke globalizaci terorismu podporovaného technologiemi a penězi

Mezinárodní postoj k terorismu má upřednostňovat oběti a nikoli finanční, politické a ideologické zájmy – řekl stálý pozorovatel Apoštolského stolce v OSN v Ženevě. Arcibiskup Silvano Tomasi tam 1. července vystoupil na 29. zasedání Rady OSN pro lidská práva jednající o účincích terorismu na život jednotlivců a států.

Takzvaný Islámský stát, Boko Haram a Al-Káida a desítky dalších jmen, za nimiž jsou řady mužů i žen, kteří mají v rukou samopaly a v duši vágní touhu změnit svět proléváním krve nevinných. Arcibiskup Tomasi je vyjmenoval a uvedl, že od roku 2000 do dneška se počet obětí terorismu zvýšil o 500 %. Jenom v roce 2013 bylo 82 % těchto obětí zabito v pěti zemích: Iráku, Afghánistánu, Pákistánu, Nigérii a Sýrii. Pokud mezinárodní společenství nenajde způsob, jak společně čelit „beztrestnosti“, které se teroristé těší,

konstatoval vatikánský diplomat, bude se situace ještě zhoršovat. Terorismus, který připravil miliony lidí o základní práva a svobody, je antitezí sdílených hodnot a snah, které jsou základem národního i mezinárodního soužití. Je evidentní, řekl arcibiskup Tomasi, že „dochází ke globalizaci terorismu podporovaného antagonistickými politickými mocnostmi, které se pokoušejí uplatňovat svůj vliv tím, že dodávají integralistickým organizacím moderní technologii, moderní zbraň a peníze, což má dramatický humanitární a sociální dopad“.

„Terorismus nezná lidskou důstojnost svých obětí,“ řekl dále vatikánský diplomat, „a vyvolává dominový efekt: tím, že upírá právo na život, zneužívá všechna základní práva. Tam, kde se terorismus projevil, způsobil také nenapravitelné sociální a kulturní škody, které se odrazí na budoucích generacích. Terorismus

sráží společnost na kolena a vytváří bludný kruh násilí.“

Stálý vatikánský pozorovatel při OSN hovořil také o vlivech terorismu na demokracii. Některé státy totiž používají hrozbu terorismu jako „omluvu“ k omezování základních svobod. Arcibiskup Tomasi však zdůraznil, že Apoštolský stolec je hluboce přesvědčen, že čelit terorismu zvláště v těch jeho formách, které se odvozují z náboženského extrémismu, je zapotřebí soustředěným politickým úsilím všech místních a regionálních stran, kterých se týká. Svoji promluvu na zasedání Rady pro lidská práva v Ženevě zakončil slovy: „Snahy o společný postup v boji proti terorismu musejí vždycky upřednostňovat oběti. Finanční, politické a ideologické motivace by nikdy neměly převážit nad jednotným chápáním nutnosti proti terorismu bojovat.“

www.radiovaticana.cz

Pondělí 24. 8. 2015

7:00 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 7:10 Hudební magazín Mezi pražci 7:50 Přejeme si ... 8:10 Outdoor Films s Mnislavem Zeleným – Žil jsem a budu žít mezi indiány 9:40 Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilar 10:00 Jak si mě našel Antonín z Padovy 10:45 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil 11:00 Povolán ke službě 11:30 Dát smysl života [P] 11:40 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 11:45 O Mlsáčkovi (13. díl): Mlsáčkovy maléry 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 13:40 Zambijský Bambo 14:10 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 14:35 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Čím je určena naše cesta životem [P] 15:55 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 17:00 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 17:20 Skanzen Řepora 17:40 Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 18:00 Lebo sme Nemci 18:25 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 18:30 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 18:40 Putování modrou planetou: Kanada BC 19:20 Ars Vaticana (6. díl) 19:30 Přejeme si ... 19:45 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 20:00 Klapka s ... (75. díl): Eduard Pech 21:05 IDS: divadelní spolek Hrozen 21:45 Na koberečku – s Markétou Irglovou 22:00 Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR 22:35 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer 23:30 Kulatý stůl – Terezie z Avily a křesťanská meditace.

Úterý 25. 8. 2015

6:05 Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína 7:45 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 7:55 Pod lampou: Co opravdu pomůže Řecku? 9:00 GOODwillBOY VII. (6. díl) 9:30 Děti Ventanas 10:00 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová 10:50 Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 11:05 Noční univerzita: PhDr. Robert Huneš – Aktuální stav a dění v oblasti hospicové péče v ČR 11:40 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 11:45 O Mlsáčkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl – Terezie z Avily a křesťanská meditace 13:40 Ars Vaticana (6. díl) 13:55 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 14:05 Dát smysl života 14:15 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 14:25 Jde o život (8. díl): Svátosti I. 16:00 Přejeme si ... 16:15 Cesta do turecké země (4. díl) 16:35 Na pořadu rodina – Pěstounská rodina 17:40 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil 18:00 Cirkus Noeland (20. díl): Jak Šprfouchle nechtěl být Šprfouchletem 18:30 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 18:40 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 18:45 Slib 19:35 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 [P] 20:00 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Zambijský Bambo 21:45 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 22:05 Cvrlikání 23:15 Přejeme si ... 23:35 Outdoor Films s Josefem Lukášem.

Středa 26. 8. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 6:20 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Čím je určena naše cesta životem 7:35 Plnou parou do srdce Beskyd 8:15 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 8:50 Ars Vaticana (6. díl) 9:00 V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) 10:00 Generální audience [L] 11:20 Plečnický kostel sv. Františka v Lublani 11:30 Oblastní charita Kroměříž: Dům pokojného stáří Cetechovice 11:45 O Mlsáčkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s ... (75. díl): Eduard Pech 13:55 Řeckokatolický magazín 14:10 Princ, který si vybral Dona Boska 15:00 Na koberečku – s Markétou Irglovou 15:10 Poselství svatých:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Bernadette Soubirous 15:25 Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 15:40 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 16:00 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 16:20 Kalvária Nitrianské Pravno 17:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 17:20 Cvrlikání 18:30 O Mlsáčkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka [P] 18:40 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 18:45 Velké ticho v Poličanech 19:10 Pomoc, která se točí 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Jde o život (9. díl): Svátosti II. 21:40 BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik 22:00 Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Promluva [P] 22:50 Generální audience Svatého otce [P] 23:20 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 23:45 Večer chval.

Čtvrtek 27. 8. 2015

6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik 6:20 Putování modrou planetou: Kanada BC 7:00 Zambijský Bambo 7:25 Cesta do Turecké země (4. díl) 7:45 Volání: Etiopie 8:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 8:20 Na jedné lodi (6. díl) 9:25 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 9:35 Přejeme si ... 9:50 Dát smysl života 10:05 Kulatý stůl – Terezie z Avily a křesťanská meditace 11:40 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 11:45 O Mlsáčkovi (16. díl): Mlsálek a labuťátka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Koncert Václava Hudečka a hostů ze Štípy u Zlína 13:55 Generální audience Svatého otce 14:25 Klapka s ... (75. díl): Eduard Pech 15:30 Cirkus Noeland (20. díl): Jak Šprfouchle nechtěl být Šprfouchletem 16:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 16:20 VideoJournal české vědy 16:35 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 16:45 Romeo a Julie 63 17:40 Ars Vaticana (7. díl) [P] 17:55 Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba 18:25 O Mlsáčkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka [P] 18:40 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová 19:30 P. S. 19:40 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje, Vlaštovičky u Opavy 20:00 Jak potkávat svět – s Jiřím Černým 21:25 Putování po evropských kláštěrech: Modlitba v tichu [P] 22:00 Přejeme si ... 22:15 Pod lampou: Dotknout se uprchlíků [P] 23:20 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 23:40 Meďzgorje očima mladých: Festival mládeže 2012 v Bosně a Hercegovině z pohledu českých účastníků akce 0:00 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 0:15 Slib.

Pátek 28. 8. 2015

6:05 Na koberečku – s Markétou Irglovou 6:15 Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě 6:30 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 6:55 Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání 7:15 Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Promluva 8:05 Trinidad a Tobago: Všichni vy živíni, pojďte 9:00 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 9:50 Bratr Prem Bhai 10:05 Klapka s ... (75. díl): Eduard Pech 11:10 Kopec křížů 11:35 O Mlsáčkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Alžběta – jedna z nás 13:10 BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik 13:25 Ars Vaticana (7. díl) 13:40 Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 14:25 Pro vita mundi

(116. díl): Václav Hudeček 15:15 Skleněná múza 15:25 Putování modrou planetou: Kanada BC 16:05 Plnou parou do srdce Beskyd 16:40 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality 17:50 Hudba na pražské Loretě 18:25 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 18:30 O Mlsáčkovi (18. díl): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu 18:40 Brazílie – Volání Boha 19:00 Putování po evropských kláštěrech: Modlitba v tichu 19:30 Chléb náš vezdejší 19:40 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 [P] 20:00 Noemova pošta: srpen [L] 21:45 Na koberečku – s Markétou Irglovou 22:00 Propast 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová 23:35 VideoJournal české vědy 23:50 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 0:05 Oko bez světla se nepotěší 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 8. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 6:15 Misie na živo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima 7:20 Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová 8:25 Cirkus Noeland (20. díl): Jak Šprfouchle nechtěl být Šprfouchletem 8:55 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 9:00 Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba 9:35 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 10:00 VideoJournal české vědy 10:15 BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik 10:30 Jezuitské redukce v Paraguayi 10:45 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 10:55 Na pořadu rodina – Ve zdraví i v nemoci 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 12:20 Pod lampou: Dotknout se uprchlíků 13:20 Přejeme si ... 13:40 Jak potkávat svět – s Jiřím Černým 15:00 Dát smysl života 15:10 Slib 16:00 Cesta do turecké země (4. díl) 16:20 Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák 17:05 Zambijský Bambo 17:30 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 17:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA 18:05 Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel 18:25 Sedmihlásky – Co ně, milý, zanecháš (Podluží) 18:30 O Mlsáčkovi (18. díl): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu 18:45 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality 20:00 Outdoor Films s Ivo Petrem – Horal tělem i duší [P] 21:35 Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 22:20 Přežil jsem holocaust: svědectví Ludka Eliáše 23:25 V pohorách po horách – Kriváň 23:45 Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Čím je určena naše cesta životem 1:00 Řeckokatolický magazín.

Neděle 30. 8. 2015

6:15 Ars Vaticana (7. díl) 6:25 Cvrlikání 7:35 Jak potkávat svět – s Jiřím Černým 9:00 Putování modrou planetou: Kanada BC 9:35 Cesta do turecké země (4. díl) 10:00 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 10:10 Poutní místo Starý Bohumín 10:30 Mše svatá z Mohelnického dostavníku [L] 11:45 Na koberečku – s Markétou Irglovou 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 Zpravodajské Noeviny: 25. 8. 2015 12:30 Charita Opava: Dům sv. Cyrila a Metoděje, Vlaštovičky u Opavy 12:40 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer 13:35 Outdoor Films s Ivo Petrem – Horal tělem i duší 15:10 Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Promluva 16:00 Labutí sen o duši 16:55 Sedmihlásky – Sedí švec na cestě (DFS Ovečky, hraje CM Bača) 17:00 Cirkus Noeland (21. díl): Roberto, Kekulín a pan Čísliko 17:30 Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu [P] 18:05 Zprávy z Věčného města: 28. 8. 2015 18:15 Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák 19:10 BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik 19:25 Poselství svatých: Svatý Josef 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Dny víry 2015: sestřih [P] 22:05 Ars Vaticana (7. díl) 22:15 Polední modlitba Sv. otce Františka 22:30 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality 23:40 Okolo houslí 0:05 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti.

POUŤ ORELSTVA KE SVATÉ LUDMILE NA TETÍNĚ v sobotu 12. září 2015

Program: 10.00 hod. – začátek pouti před farním kostelem sv. Jakuba, Seydlovo nám., Beroun (centrum, u Husova nám.). Poutní procesí do Tetíně (délka 3,5 km)

11.30 hod. – mše svatá podle misálu z r. 1962 ke cti sv. Ludmily v kostele sv. Ludmily na Tetíně. Uctění ostatků sv. Ludmily. Na mši svaté bude vzpomenu to zesnulých a žijících orlů. Po mši svaté občerstvení v restauraci.

Pouť Orla se koná ve spolupráci s Českou provincií Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, jež poutní místo spravuje. Zakladatel Orla Msgr. Jan Šrámek významnou měrou přispěl k založení Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje.

Orel župa Svatováclavská zve čtitele sv. Ludmily na pouť a mši svatou. Přijďte uctít památku významné národní svěřice a prosit u ní za české rodiny a zdravé národní společenství, jehož hlavním zdrojem je svatováclavská a cyrilometodějská tradice. Orelská a spolkové stejnojmenné prapory, poutní korouhve a lidové kroje vítány. Na pouť jdeme ve svátečním oděvu.

Kontakt a bližší informace:

- zupa.svatovaclavska@orel.cz
- <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf>

POJEĎTE S NÁMI POZNÁVAT KRÁSY ŠUMAVY A DALŠÍCH MÍST

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové zve seniory a další zájemce na **poutněpoznávací a relaxační zájezd na Šumavu do Srní** s návštěvou poutního místa Svatý Kámen, Husince – rodiště Jana Husa, Nahořan – místa natáčení pohádky Princezna ze mlejna, Zbynice – místa posledního odpočinku teologa Vladimíra Boublíka a Prachatic – rodiště sv. Jana Nepomuka Neumanna. Zájezd se uskuteční **ve dnech 13. – 15. 10. 2015, uzávěrka přihlášek je 11. 9. 2015. Přihlášky:** Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcskhk.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „SV. PAVEL A SV. NORBERT – SVĚDCI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem zasvěceného života a jubilejním rokem obrácení v premonstrátském řádu a přípravou na mimořádné jubileum milosrdenství. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 12.–13. září 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 7. září 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná **v neděli 13. září 2015. Program:** 10.30 hod. – mše svatá • 13.30 hod. – křížová cesta • 15.00 hod. – mše svatá.

SIGNALY.CZ hledají programátora. Komunitní web pro křesťanskou mládež hledá PHP programátora. Možné i na částečný úvazek nebo jako dlouhodobá brigáda pro studenty. **Kontakt:** vyvoj@signaly.cz. **Web:** www.signaly.cz.

Liturgická čtení

Neděle 23. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Joz 24,1–2a.15–17.18b
Ž 34(33),2–3.16–17.18–19.
20–21.22–23

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 5,21–32

Ev.: Jan 6,60–69

Pondělí 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14
Ž 145(144),10–11.12–13ab.
17–18

Odp.: srov.12 (*At tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Úterý 25. 8. – nez. památka sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo

sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Metoděje Dominika Trčky)

1. čt.: 1 Sol 2,1–8
Ž 139(138),1–3.4–6

Odp.: 1a (*Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš.*)

Ev.: Mt 23,23–26

Středa 26. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 2,9–13
Ž 139(138),7–8.9–10.11–12ab
Odp.: 1a (*Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš.*)

Ev.: Mt 23,27–32

Čtvrtek 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Sol 3,7–13
Ž 90(89),3–4.12–13.14+17ab
Odp.: srov. 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)

Ev.: Mt 24,42–51

Pátek 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 1 Sol 4,1–8
Ž 97(96),1+2b.5–6.10.11–12
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

Ev.: Mk 6,17–29

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. SRPNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 8.		PO 24. 8.		ÚT 25. 8.		ST 26. 8.		ČT 27. 8.		PÁ 28. 8.		SO 29. 8.	
Antifona	812	912	1673	1892	841	945	857	961	1768	1990	1734	1953	1487	1674
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	1481	1667	842	945	857	962	1769	1990	1734	1953	1487	1674
Antifony	813	914	1674	1893	843	946	858	963	874	979	890	997	1487	1675
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914
Krátké čtení a zpěv	816	917	1674	1894	847	950	861	966	1770	1991	1735	1954	1488	1675
Antifona k Zach. kantiku	712	803	1675	1894	1482	1669	861	966	1485	1672	1486	1673	1488	1675
Prosby	817	917	1675	1894	847	951	861	966	1771	1992	1724	1943	1488	1676
Závěrečná modlitba	712	803	1482	1668	1483	1669	862	967	1485	1672	1486	1673	1489	1676
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	792	890	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	1676	1895	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	712	803	1482	1668	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:														
	SO 22. 8.													
Hymnus	807	907	821	922	1677	1897	852	956	867	972	1774	1995	1736	1955
Antifony	808	908	822	923	1678	1897	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1680	1900	856	960	871	976	1777	1999	1737	1956
Ant. ke kant. P. M.	711	802	712	803	1681	1900	1483	1670	871	977	1485	1672	1486	1673
Prosby	811	911	826	927	1681	1900	856	960	872	977	1778	2000	1731	1950
Záv. modlitba	712	803	712	803	1482	1668	1483	1669	872	977	1485	1672	1486	1673
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SPIRITUALITA TŘETÍHO VĚKU

Henri Sanson • Z francouzštiny přeložil Tomáš Chudý • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Soubor tří úvah francouzského jezuita o tom, co přináší poslední etapa lidského života a nad čím nás nutí se zamýšlet. Autor vychází jak z bohatých životních zkušeností, tak i z pohledu křesťanské víry. Proto se nezabývá jen životním bilancováním, ale odvažuje se mluvit otevřeně o posledních věcech člověka a o životě po smrti. Citlivě napsaná publikace, která osloví především seniory, ale s nimi i všechny ty, kteří je duchovně doprovázejí nebo jen lidsky sdílejí jejich hledání smyslu a naděje.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 103x180 mm, 72 stran, 119 Kč

NAUČIT SE ODPOČÍVAT

Fernando Sarráís • Přeložil Petr Koutný • Odpovědný redaktor Michal Šabatka

Kniha španělského psychiatra Fernanda Sarráise řeší aktuální problém moderní doby: chronickou psychickou a fyzickou únavu dnešního člověka. Chceme pracovat stále efektivněji, hledáme způsoby, jak být výkonnější, jak toho stihnout stále více a více. Nicméně zapomináme na to, že jsme na světě, abychom byli šťastní a pomáhali ke štěstí ostatním. K tomu nám mnohdy pomáhá také odpočinek. A právě téma odpočinku dnes hrozivě zanedbává stále více lidí. Tak jako je třeba se naučit pracovat, je třeba se také naučit odpočívat. Kolikrát se vám stalo, že jste nic nedělali, a přitom si vůbec neodpočinuli? Právě kvůli tomu je třeba číst tuto knihu.

*Axis - spolek pro dobrou literaturu
Brož., 120x168 mm, 136 stran, 149 Kč*

ÚVOD DO PÍSMO SVATÉHO

Josemaría Monforte • Ze španělštiny přeložil Jakub Sluka • Odpovědný redaktor Michal Šabatka

Písmo svaté je Božím slovem, sytícím život každého křesťana. Písmo svaté patří spolu s liturgií k základním pramenům katecheze a duchovního života. Bůh se skrze své slovo obrací k lidem v každém čase a v každé době. V této knize se autor snaží o srozumitelné představení otázek týkajících se obsahu Bible, Starého i Nového zákona. Je vhodným úvodem k četbě Písma svatého. Dává pochopit a poznat jednotu a posvátnost celé Bible.

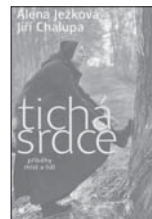
Axis - spolek pro dobrou literaturu • Brož., A5, 144 stran, 160 Kč

TICHÁ SRDCE • PŘÍBĚHY MÍST A LIDÍ

Alena Ježková • Fotografie Jiří Chalupa • Redigovala Šárka Krejčová • Odborně posoudil PhDr. Zdeněk Charouz, Th.D.

Druhý díl úspěšné knihy *Tichá srdce* (Práh, 2013). Po zmapování historie a současnosti šesti řeholních řádů v Čechách a na Moravě přichází pokračování zaměřené na působení maltezských rytířů, templářů, augustiniánů, karmelitánů, křižovníků s červenou hvězdou, milosrdných bratrů, jezuitů a anglických panen. Prostřednictvím textů i působivých fotografií autoři odhalují skrytý život zrušených i znovuobnovených klášterů. Také ze stránek této knihy se ozývá hlas pamětníků pronásledovaných za komunistické totality za odlišný světový názor. Nejsilněji však zaznívají otevřená svědectví řeholníků o duchovní rovině naší současnosti, o naději a lásce, které jí dávají nadčasovou hodnotu.

Alena Ježková - Tichá srdce ve spolupráci s Nakladatelstvím Olympia s.r.o. • Váz., přebal, 168x248 mm, křídový papír, 384 stran, 499 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); e-mail: periodika@maticecm.cz; knihy@maticecm.cz; administrace@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC/zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.